

Extra Testa- ment II

ZWARTE PEST

W·M·J·
GROENEVELD

Uitgeverij PMA

Extra Testament
Zwarte Pest

Extra Testa ment II

ZWARTE PEST

W.M.J. GROENEVELD

Roman

PM

Extra Testament – Zwarte Pest
© Paradigma Media Advies/Uitgeverij PMA, 2012
Omslagontwerp: Ronald Koopmans – Amsterdam
Ontwerp binnenwerk: Paul Timmerman – Amersfoort
Eindredactie: Peter van der Horst
Foto omslag: “Essentia” studio – Thessalonika (Griekenland)
Foto auteur: Carin du Burck
ISBN/EAN: 978-90-78840398
NUR-codes: 300, 334

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, en evenmin in een gedigitaliseerde gegevensverzameling worden opgeslagen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebbende.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Desondanks kan de afwezigheid van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden, niet worden gegarandeerd.

De auteursrechthebbende aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor de gevolgen van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden.

Deze publicatie is verzorgd door Uitgeverij PMA, Postbus 60, 5680 AB Best.
Voor informatie over onze activiteiten ga naar: <http://www.pma.nu> of bezoek ons op Hyves, Facebook, Twitter, Pinterest of YouTube.

ISBN/EAN: 978-90-78840398
NUR-codes: 300, 334
© Paradigma Media Advies/PMA Publishers, 2012

Notwithstanding the exceptions stated in or pursuant to the Copyright Act, no part of this publication may be reproduced and/or published by means of printing, photocopying, microfilm or any other manner, nor stored in a digital database, without the prior written permission of the copyright owner.

This publication has been compiled with the utmost care. Nevertheless, the absence of any typesetting and/or printing errors or inaccuracies and/or imperfections cannot be guaranteed. The copyright owner accepts no liability whatsoever for the consequences of any typesetting and/or printing errors as well as inaccuracies and/or imperfections.

This publication has been compiled by PMA Publishers. For information about our activities, visit our website <http://www.pma.nu> or visit us on: Hyves, Facebook, Twitter, Pinterest or YouTube.

Voor mijn lieve ouders en SKY

1. SIGNALLEN

Droom

'Ja heerr, ik szal de volgende keerrr gehoorszamen! Ik szal u niet meerr teleurrsztellèh – ik szal szlagèh!'

De maan weerspiegelde het zonlicht op een open plek in het bos waar een donkere gestalte opkeek tegen iets groots dat hoog boven hem zweefde. Het beeld werd steeds waziger en donkerder en door het gehuil van de wind waren de stemmen maar moeilijk te horen.

'Ik hoop het voor je ONDERKRUIPSEL!' klonk het door de storm heen. 'Je hebt gefaald, zwakkeling. Laat dat de laatste keer zijn! Stop ze, want anders zul je boe...'

De wind veegde het geluid en het beeld geleidelijk aan weg. Nog vaag was te zien dat het donkere *onderkruipse* nederig voor zijn *heer* in elkaar kroop. De wind veranderde plotseling in een oorverdovende storm die de bomen tekeer liet gaan en de zanderige, met bladeren bedekte grond liet opwaaien. Een grote boom kraakte in zijn voegen en begon langzaam, met heel veel herrie, onherroepelijk te vallen. Een gillette volgde en de twee gestalten keken, terwijl de boom neerviel, verrast in Dori's richting. Ze kwamen langzaam naar haar toe en toen...

BOEM!

Dori was uit haar bed gevallen en op haar hoofd terechtgekomen. Door die klap ontwaakte ze uit haar angstige droom. Tenminste, dat dacht ze, want toen ze wilde opstaan klonk er een *PANG!* en een *TSSSSS!* en daarna: *stilte...*

Ze kneept zichzelf in haar arm en voelde dat ze echt wakker was. Dori kroop overeind en keek verschrikt om zich heen.

Wat was dat? dacht ze, terwijl ze over haar bezeerde hoofd wreef. Het leek wel alsof die droom even heel écht was. Die knal had ze toch echt in haar eigen kamer gehoord. Ze keek de kamer rond, maar er was niets vreemds te zien. Wat ze wel vreemd vond, was het gevoel aan haar hand. Die was zó koud, dat het leek alsof hij bevroren was. Dori's ring blies een koude wolk uit.

Het was tien voor vijf in de ochtend en buiten was het harder gaan stormen. Een tak van de wilg, die dicht bij de boerderij stond, sloeg hard tegen het raam van Dori's slaapkamer. Het was alweer weken geleden dat Noppius in het bos verdwenen was, en hij was niet meer teruggekomen. Sindsdien had Dori elke avond diezelfde, nare droom met steeds datzelfde beeld: twee duistere figuren die met elkaar praatten, de storm, de omvallende boom en die blikken die zich na haar gil op haar richtten. Hoewel de droom elke nacht weer terugkwam, was het deze nacht anders! De droom was intenser dan de voorgaande keren en leek bijna écht. Ze had nog niet eerder gedroomd dat de twee gedaanten naar haar toe kwamen. En dan die klap die volgde toen ze al wakker was. Wat had dat te betekenen? Dori kroop weer onder de dekens, maar durfde niet meer in slaap te vallen.

Bleek en moe verscheen ze die ochtend aan het ontbijt. Oma Anna en Dori's ouders, Robert en Mary, zaten al aan de ontbijttafel te wachten.

'Wat zie jij eruit!' riep Oliver te enthousiast naar zijn zus, toen ook hij aan het ontbijt verscheen.

'Hmmm', bromde Dori nors en ze verstopte haar vermoeide gezicht achter een grote kop thee.

Het was Mary eerder die week ook al opgevallen dat haar dochter er vermoeid uitzag, maar ze had gedacht dat het aan haar nieuwe school lag. Dori en Oliver waren immers dit jaar verhuisd van hun oude basisschool naar het Ewaldius Tartus Lyceum in Onderschie. Ze kenden de buitenkant van het eeuwenoude, torenhoge en vooral kasteelachtige gebouw goed. De opvallende hoge torens en de reusachtige ingang van het gebouw maakten dat er om de school een magische sfeer hing. Op weg naar hun oude school moesten ze er altijd langs fietsen en heel, héél soms stopten ze dan even bij de grote poort. De tweeling fantaseerde op die momenten over het moment waarop zij door de grote deur het imposante gebouw binnen zouden lopen. Dat moment hadden ze een paar weken terug, toen ze dan eindelijk op het Ewaldius zaten, meege-maakt en ze hadden in de weken erna veel, heel veel nieuwe indrukken opgedaan. De tweeling had zich in het begin vooral beziggehouden met de leraren en leraressen. Het waren volgens Oliver allemaal bijzondere figuren die opvallend gekleed waren en zich af en toe heel vreemd gedroegen. Dori vond ze vooral interessant om naar te kijken en te luisteren. Maar beide kinderen waren het over één ding eens: ze waren in elk geval anders.

‘Ze hebben iets, iets...’ zei Dori in de eerste schoolweek tegen haar ouders.

‘Ze geven me een gevoel van...’ maar ze kon het niet goed onder woorden brengen. Oliver was het met zijn zus eens, maar ook hij kon er niet veel zinnigs over zeggen.

‘Ja Door, dat voel ik nou ook, dat...’ probeerde hij dapper, ‘... dat gevoel bedoel ik. Nou ja, laat maar.’

Het was zaterdag, dus hoefden ze niet naar school. De tweeling had met Benjamin Stuart afgesproken dat ze de stal van de sarafeenhoorns schoon zouden maken en een stukje met de fabeldieren zouden gaan rijden. Benjamin was een jaar jonger dan de tweeling en om die reden nog niet overgegaan naar het Ewaldius Tartus Lyceum. Gelukkig konden ze nog wel samen naar school fietsen, maar daar bleef het dan ook bij.

‘Hé Door, over een halfuurtje moeten we bij de stallen zijn. We hebben met Benjamin afgesproken, weet je nog?’ herinnerde Oliver zijn zus aan hun afspraak.

Omdat hun vader hun een paar weken geleden verboden had het bos in te gaan, hadden ze bij de stallen afgesproken. Ze hoefden alleen maar het erf over te steken en het pad langs de sloot af te lopen om er te komen. Na hun laatste avontuur met de sarafeenhoorns, tijdens hun zoektocht naar de reus Noppius, was er in het bos een vreemde, kille verandering gaande. Het was er opeens donkerder geworden en als je vanuit het weiland het bos instapte werd je door een vreemde sfeer omarmd.

‘Pas als we onze nieuwe opdracht krijgen gaan we weer het bos in, naar de eik’, had Robert tegen de tweeling gezegd.

Na het ontbijt kleedden de kinderen zich snel om, gingen naar buiten en liepen het erf over, richting de stallen. Het was herfst en het werd, ondanks het fanatiek brandende oktoberzonnetje, alweer aardig koud. De bomen werden kaler en de grond lag vol met bruine, gele en rode bladeren. Benjamin kwam hen tegemoet vanuit de stallen toen hij zijn vrienden zag aankomen.

‘Hé jongens, hoi, ik heb al wat spullen meegenomen’, zei hij terwijl hij een emmer en een bezem omhooghield.

‘We kunnen gelijk begi...’

‘Ho ho, doe even rustig aan Benjamin’, onderbrak Oliver hem. ‘We hebben nog de hele dag!’

Lachend en druk pratend liepen ze daarna samen de stal in.

Fots

Robert was die morgen, zoals altijd, weer vroeg aan het werk gegaan. Hij had de koeien gemolken en was nu met de dieren onderweg naar het weiland. Hij genoot zoals altijd van de buitenlucht, de boerderij en de weilanden. Fluitend leidde hij de dieren, langs het erf, over het pad naar het weiland. In de verte zag hij dat het bedekt was met een geheimzinnige waas van nevel die door het aangrenzende, donkere bos over het weiland geblazen leek te worden. Aan de rand van het bos stonden grote, kronkelende en oeroude bomen, die door de witte nevel nog imponanter leken. In de verte zag Robert de vertrouwde, knoestige eik die het schouwspel in alle rust leek gade te slaan. Maar hij zag méér en voelde hoe iets onbehaaglijks in de lucht hing en zijn lichaam binnenkroop...

‘Rustig, rustig!’ kalmeerde Robert de koeien, die leken te zien en te voelen dat er iets vreemds aan de hand was. De sterke boer moest al zijn krachten gebruiken om een aantal van de dieren tegen te houden, want ze wilden terug naar de stallen, weg van de plek waarvoor ze zo bang waren. Robert werkte de dieren met moeite het weiland in en liep daarna verder, in de richting van de eik. De indrukwekkende kolos met zijn roodbruine en al wat uitvallende bladertooi leek hem met zijn dikke, door de wind zwiepende takken naar zich toe te roepen. Maar er was meer aan de hand en Robert moest dichterbij de eik lopen om het goed te kunnen zien. Zonder dat hij het in de gaten had, stapte hij het bos in en volgde het pad dat naar de kolos leidde. Robert had zich al een aantal weken niet meer in het bos gewaagd. Na de verdwijning van Noppus had Robert het bos een poosje tot verboden terrein verklaard voor de familie De Payens.

‘Het is er niet veilig, dus blijf er weg’, had hij de kinderen op het hart gedrukt, waarop Sterre eraan toegevoegd had: ‘Er gaat iets gebeuren. De wolven worden onrustig en het wordt killer in het bos. Het belooft niet veel goeds!’

Sterre, Florius en hun zoon Benjamin woonden in het bos en waren extra waakzaam. Zij hadden van Heer Oldor immers de opdracht gekregen om het bos én de Verlossers te beschermen tegen het snelgroeiende kwaad dat Vuidel en Akrador heette.

Robert naderde de boom en zag iets vreemds dat hem beangstigde. In de boom waren honderden, misschien wel duizenden uilen neergestreken, die hem scherp in de gaten hielden. Robert vond het heel bedreigend hoe al die dieren hem als één boos oog volgden. Hij bleef op enige afstand van de boom en liep er, terwijl hij de uilen in de ga-

ten hield, voorzichtig omheen. De lijven van de roofvogels bleven bewegingloos op de takken zitten, terwijl hun koppen met de bezoeker meedraaiden en zijn korte wandeling nauwlettend volgden. Robert kon niets vreemds ontdekken tijdens zijn korte inspectieronde om de eik heen en besloot om wat dichterbij te gaan kijken. De koppen van de uilen volgden Robert opnieuw toen hij omhoogkeek om dit bijzondere schouwspel te zien. Plotseling hoorde hij een fluisterende stem uit de richting van de stam komen.

‘Uilen, ja, ja, uilen... de dóód... de dóód...’

Robert schrok van de zacht fluisterende vrouwenstem, zocht naar de plek waar die stem vandaan kwam, maar kon die niet direct vinden. Hij hield zijn adem in, keek om zich heen en na een aantal seconden stilte hoorde hij de stem weer.

‘Kom Robert, kom snel in de boom, uilen zijn niet fijn. Kom, kom snel, voordat het te laat is...’

Plotseling zag hij waar die stem vandaan kwam. In de schors van de eik waren de contouren zichtbaar van een gezicht dat hij niet kende. Robert keek er een paar seconden naar en liep toen naar de eik om het beter te kunnen onderzoeken.

‘Wie, wat ben jij? En wat doe jij daar? Je mag daar helemaal niet ko...’ maar het reliëf in de boom onderbrak hem.

‘Kom snel. Ik ben Fots, de martrollaar die in alles wat er is iets kan zijn’, sprak het figuurtje snel verder.

‘Vertrouw me Robert en kom er snel in!’

Fots was nu met haar kleine, kromme lichaam voor de helft uit de boom gekomen en stak haar armen naar Robert uit.

‘Kom snel, het is niet goed bij de uilen. Kom Robert, je wordt verwacht.’

Robert twijfelde, omdat hij nog geen opdracht had gekregen van Heer Oldor, maar tegelijkertijd was hij heel nieuwsgierig naar wie of wat hem in de eik verwachtte. Die nieuwsgierigheid won het uiteindelijk van zijn twijfel en hij besloot de boom in te gaan. Hij pakte de hand van Fots en versmolt samen met de vreemde martrollaar met de eik.

De angst van de martrollaars

Het was een drukte van jewelste in de Versmeltingskamer. Overal liepen martrollaars in alle soorten en maten door elkaar heen. De hele kamer stond vol met kleine stoelen, tafels, lampen en veel huishoudelijke spullen. Robert herkende de hard in zichzelf pratende Expectasia.

‘Ik wist het, ik wist het, ik wist het!’ riep ze, verschrikt om zich heen kijkend. ‘Het gaat gebeuren, ik wist het!’

Ook Quattrol was aanwezig en stond in het midden van de Versmeltingskamer. Zijn vier enorme ogen draaiden wild rond in zijn grote oogkassen. Dupilexi zat bij de open haard en was hevig in discussie met zichzelf.

‘Jai mot ook altaid gullie sin hebbe hèn? Die stoel mot doar!’ riep Lexi met zijn bijzondere accentje. Maar Dupi was het daar duidelijk niet mee eens en riep: ‘Maar Lexi, jij bent een mannetje en mannetjes hebben daar helemaal geen verstand van.’

Robert moest wel lachen om de druk doende en mopperende martrollaars die allemaal bezig waren om door de hele Versmeltingskamer heen hun eigen onderkomen te bemachtigen. Tegelijkertijd maakte hij zich ongerust. Er heerste een gespannen sfeer in de ruimte en de martrollaars leken angstig en gedroegen zich vooral heel nerveus.

Fots was ondertussen via de muur, de vloer en het plafond verder de ruimte ingegaan. Het was een vreemd gezicht om de martrollaar als een vis door de harde muren, vloeren en plafonds te zien glijden. Ze zat er blijkbaar in gevangen en leek onderdeel van de fundamenteën van de Versmeltingskamer te zijn. Fots was gestopt bij een groepje martrollaars dat voor een van de poorten stond en naar buiten keek. Als een soort ornament hing Fots boven het groepje en wenkte naar Robert.

‘Hier Robert, hier! Kijk, hier! Dit is niet goed. Vraag het Knorts maar!’

In het groepje zag Robert inderdaad de martrollaar van trainingsruimte R4-Natura staan, die het jaar ervoor Roberts leermeester was geweest. Hij had hem geleerd om de natuur te begrijpen en ermee te ‘praten’. Knorts was een groen, ruig uitzienend mannetje, dat door zijn uiterlijk en vooral ook door zijn luidruchtige aanwezigheid nogal opviel.

‘Het gaat gebeuren, vrienden’, hoorde Robert de martrollaar zeggen. ‘Kijk eens. Da... is de toe... van he... bo...’

Zijn stemgeluid ging helaas verloren in de opgewonden drukte die in de Versmeltingskamer heerste en Robert besloot naar de martrollaars toe te lopen. Ze keken door de poort naar buiten en wat ze daar zagen baarde hun duidelijk zorgen.

‘Ik kan de bomen in de poort bijna niet meer verstaan’, hoorde hij Knorts nu veel duidelijker zeggen.

‘Ze zijn bijna dood, uitgedroogd en worden langzaam opgevreten.’

De toekomst is wreed!’

De tranen sprongen in de dichtgeknepen, donkergroene ogen van deze martrollaar. Ondertussen was Robert bij het groepje martrollaars aangekomen en begroette zijn kleine trainer.

‘Dag Knorts, lang geleden. Hoe gaat het?’

Maar voordat de martrollaar kon reageren vroeg Robert zonder onderbreking: ‘En wat is hier aan de hand?’

Knorts knikte en wees met zijn knoestige neus naar de wereld achter de poort waarvoor hij en de andere martrollaars zich bevonden.

‘De wereld van de toekomst’, zei hij en hij veegde zijn natte ogen droog.

‘Als er niets gebeurt, is dit wat ons te wachten staat.’

Robert zag nu ook wat Knorts zag en hield zijn adem in.

Ijskoud en gloeiend heet

‘Rustig, rustig, een voor een, jullie zijn veel te groot geworden.’

Dori had het blik met eeuwigheidkruid geopend en voor de mooie sarafeenhoorns neergelegd. Het kruid, dat bestond uit klavertjes vier, begon direct te groeien en de twee jonge sarafeenhoorns probeerden allebei tegelijk hun grote snuit in het blik te steken. Mon was de kleinste van de twee en Dori kon haar met moeite, hangend aan de nek van het doorzichtige dier en met de hulp van Oliver, bij het blik weghalen.

‘Sorry meisje, je mag zo eten. Laat Alpha eerst maar even.’

De sarafeenhoorns woonden alweer negen maanden in de stallen van de De Payens. Alpha, het jonge doorzichtige, zwarte mannetje, was groter dan de oudste sarafeenhoorn Nero geworden. Hij zag er met die vlijmscherpe hoorn op zijn voorhoofd en de krachtige leeuwenstaart indrukwekkend uit. Mon, het jonge vrouwtje, was ook doorzichtig, maar wit. Ze was iets kleiner gebleven, maar in speelse gevechten met Alpha en Nero bleek ze steeds weer de snelste en behendigste. Nero, de oude hengst van Robert die, door het eeuwigheidkruid én de tranen van Alpha en Mon, ook sarafeenhoorn was geworden, was de rustigste van de drie. Nadat ze alle drie van het eeuwigheidkruid gegeten hadden, sloot het blik zich weer vanzelf.

‘We moeten toch eens aan Heer Oldor vragen of hij nog een blik eeuwigheidkruid heeft’, zei Oliver. ‘Ze moeten zo dringen als ze willen eten.’

Na een poos was de stal van de sarafeenhoorns helemaal schoongemaakt. Ook het verlaten en daardoor troosteloos uitzijnde huis van Noppius had een grondige schoonmaakbeurt gekregen.

Waar ben je nou? dacht Dori, terwijl ze naar de enorme stoel keek, die haar vader voor de reus gemaakt had.

Noppius, geef eens een seintje of zo, dan kunnen we...

‘Hè?’ onderbrak Benjamin haar gedachten plotseling. ‘Wat zeg je?’

Dori schrok van de reactie van Benjamin, die haar vragend aankeek.

‘Niets, eh... Ik zei niets.’

‘O, ik dacht dat je iets zei.’

Benjamin keek verbaasd naar Dori. Hij wist zeker dat hij haar iets had horen zeggen.

‘Nou ja, maakt niet uit. Ik zal het me wel ingebeeld hebben.’

‘Ja, zal wel’, reageerde Dori. ‘Ik ga naar buiten, ga je mee? Oliver is ook naar buiten gegaan.’

Inderdaad stond Oliver al buiten te wachten. Zijn blik was op de sloot gericht, waarin vijf eenden zwommen. Terwijl hij de dieren in het water telde, wreef hij met zijn rechterhand over de vuist van zijn linkerhand en trok een pijnlijk gezicht.

Het waren er toch zes? dacht Oliver. Waar is die zesde gebleven?

‘Wat is er, Ol?’

Dori was bij hem gaan staan en keek hem bezorgd aan.

‘Je kijkt zo... zo... Ik bedoel, je trekt zo’n pijnlijk gezicht!’

Oliver ontwaakte uit zijn gedachten over het mysterie bij de sloot en keek naar zijn zus. Blijkbaar had ze zijn laatste gedachten niet kunnen lezen en wist ze niet wat hem zojuist dwarszat. Hij wreef weer over zijn vuist en realiseerde zich weer waar hij sinds gisteren last van had. Over het mysterie van de verdwenen eend wilde hij het nog niet met zijn zus hebben. Misschien had hij zich wel vergist.

‘Heb jij er dan geen last van?’ vroeg Oliver aan Dori en hij liet zijn vuist zien. ‘Het is geen lekker gevoel hoor.’

Dori keek naar Oliver's vuist en zag een lichte, rode gloed op de plek waar Oliver's ring zat.

‘Onze ringen...’ ging Oliver verder. ‘We kunnen onze ringen niet meer afdoen. Rotdingen!’

Oliver keek naar zijn zere vinger en door de pijn sprongen de tranen in zijn ogen.

‘Dat ding van mij wordt telkens gloeiend heet en begint dan vreselijk in mijn vinger te branden.’